

havde aabnet en Afgang til, at en saadan kunde ophøre uden Erstatning. Dette har man imidlertid i Loven om Gangstier kun gjort der, hvor der ikke var nogen bestemt Person, som var berettiget til at paastaae sin hdtilværende Besiddelsesret opretholdt, og hvor der altsaa ikke var Nogen, som kunde gjøre Fordring paa Erstatning. Tvertimod har man ved selve Loven og de Forhandlinger, som i den Anledning fandt Sted, henviist de Vedkommende i alle andre Tilfælde til Domstolene.

Sierrild: Jeg kan rigtignok ikke slutte mig saa ganske til de ærede Talere, som have før mig havt Ordet i denne Sag; jeg er maasske ikke endda saa forsærdelig langt fra deres Mening, som det kunde synes, uagtet jeg som sagt egentlig ikke kan følge med dem. Der er en Grundsætning, som er udtalt i den sidste Jagtlov, der udfom i Aaret 1840, som vel ikke ganske er bleven gennemført, men som jeg gjerne kunde ønske var bleven det eller i alt Fald maatte blive det, og det er den, at Jagten hører til Grunden; den, som er Eier, han skal i Reglen ogsaa være jagtberettiget, og jeg anseer det for at være saare rigtigt, at der kun, hvor der maatte være tvingende Nødvendighed tilstede, afvises derfra. Der har ogsaa, saavidt jeg har kunnet skjønne, ud af den Kundskab, jeg har søgt at erhverve mig om denne Sag, været en Periode, da det har været saaledes her i Landet, nemlig dengang da alle Landboerne hørte under Huusbondshold, da enten Kronen eller Herremændene vare Eiere og alle de Andre Brugere. At det har været saaledes her i Landet, behøver jeg ikke videre at ubvilke, og det kan af Archiver, som eksistere, og som jeg har havt megen Leilighed til at gjøre mig bekendt med, bevises, at i Bjerre Herred, og det er slet ikke saa lille et Stykke Land, der var ikke uden een Selveiergaard. Saadan var det for det Meste overalt, og der var nu Forholdet, saaledes som jeg har udtalt, men siden kom man fra det; dengang man begyndte at sælge af Godserne, deels Kronens Gods, deels Privates Gods, saa gif Jagtretten paa mange Steder fra Grunden, hvor den ikke under særlige Betingelser, som den daværende Jagtlovgivning indeholdt, var forbeholdt visse Eiere, som havde en betydelig Deel Jorde-

gods, over til et Slags Regale, eller hvad jeg skal kalde det, en Statseierdom; Regjeringen forpagtede Jagten bort, og den Indtægt, som derved indkom, kom altsaa Statskassen tilgode. Dette Princip blev befulgt i meget lang Tid, og da nu Landboforholdene erkjendtes at skulle ordnes, og det blev anseet nødvendigt at gjøre Noget, for at Algerbruget kunde komme i en bedre Stikfelse, kom man til den Erkjendelse, at det ogsaa nok kunde være et Middel til at faae denne Sag fremmet, at man gav nogen afvigende Bestemmelse med Hensyn til Jagten, og saa fik da de Selveiere, som indhegnede deres Jorder, Lov til at jage paa deres Enemærker, men de, der ikke indhegnede deres Jorder, skulde taale, at Jagten blev bortforpagtet og udøvet af Forpagtere. Saaledes stod det til indtil Aaret 1840, og da det nu kom dertil, saa fik vi en ny Bestemmelse, og den, mener jeg, har en særlig Betydning. Hvad angaaer de mange Indvendinger, som gjøres med Hensyn til Jagtens Udøvelse, saa have de megen Berettigelse, men de ere paa den anden Side tildeels ogsaa noget overdrevne; den Skade, som skeer ved at gaae paa Jagt, indskrænker sig i Reglen dertil, at undertiden et Kobbelt Faar river sig løs, eller at en Hest river sig løs, eller saadant Noget; og det er da slet ikke saa farlig vanffeligt at faae dem fat igjen og faae dem tvørede paany. Den Skade, som ved Saadant skeer, kan meget godt erstattes. Fremdeles er det, at gaae over en Mand's Marker, heller ikke saa stor en Skade, som det seer ilde ud til; naar man f. Ex. gaaer igjennem en Rapsmark om Efteraaret, og saa En gaaer lige bagefter at Jageren er gaaet derigjennem, saa kan han see, at der er et Spor af, at En har gaaet derover, idet nogle Blade derved ere blevne knækkede eller afrevne, men naar man kommer der om Foraaret, efterat en saadan Gjennemgang er skeet i Efteraaret, kan De troe, mine Herrer! at man skal have meget ondt ved at finde, hvor der er gaaet om Efteraaret, og man skal have ligesaa ondt ved at opdage, at der er skeet nogen Skade ved den Gjennemgang, som er foregaaet saaledes; thi det er en Virkning, som Naturen har i sig, at, om der ogsaa bliver knækket et Blad